

Служіння в коморі єпископа

“Усі члени Церкви допомагають одне одному, щоб ніхто з нас не був голодним”.

Крістін Меррілл
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Домінік заліз в автівку і пристебнув пасок безпеки. “Куди ми їдемо?” — запитав він у мами.

“Ми їдемо комусь послужити, — сказала мама. — Одній сім’ї потрібна допомога у придбанні їжі”.

Вони підїхали до великої сірої будівлі. Домінік ще ніколи не був там раніше.

“Що це за будівля? — спитав він. — Я думав, що ми їдемо до магазину, щоб купити їжу”.

Мама зачинила двері автівки. “Це називається коморою єпископа. Це щось подібне до продуктового магазину, тільки тут не потрібно платити за їжу”.

Очі Домініка округлилися. “Це все безкоштовно?”

“Ну, майже, — сказала мама. — Коли ми постимося, то можемо сплачувати пожертвування від посту так само, як ми сплачуємо десятину. Ті гроші допомагають в закупівлі продуктів, які йдуть у цю комору. Потім, коли у когось із церкви недостатньо грошей, вони можуть попросити єпископа про допомогу і прийти сюди, щоб отримати те, що їм потрібно. У тих місцевостях, де немає комори, єпископ має інші способи допомагати”.

Домінік разом з мамою підійшли до дверей. “Отже, сім’я, якій ми сьогодні допомагаємо, не має достатньо грошей, щоб купити їжу?”

“Так, зараз не має, — сказала мама. — І тому ми допомагаємо! Усі члени Церкви допомагають

одне одному, щоб ніхто з нас не був голодним”.

Домінік кивнув. “Я радий, що вони зможуть отримати їжу”.

“Я також. А тепер ходімо! Я покажу тобі, як це працює”.

Домінік з мамою увійшли в комору. Всередині були ряди полиць з різним товаром на них, як у магазині.

Мама витягла з сумки папірець. “Це називається “бланк замовлення їжі”.

Це перелік того, чого потребує сім’я. Наш єпископ і президент Товариства допомоги працювали разом, щоб допомогти цій сім’ї скласти такий список”.

“Ти також завжди використовуєш список, коли щось купуєш, мамо!” — сказав Домінік.

“Це правда! Нам обов’язково потрібно взяти те, що у списку, щоб сім’я отримала все необхідне”.

Мама взяла візок для продуктів. Потім волонтер допоміг їм знайти те, що було у списку. Домінік штовхав візок, а мама складала в нього продукти.

“Гаразд, думаю, це все! — Мама ще раз поглянула на список. — Давай перевіримо, чи все ми взяли. Ми взяли банани?”

“Так!” — сказав Домінік.

“А хліб?”

“Так!”

Коли вони закінчили, волонтер допоміг їм покласти їжу в машину. Домінік помахав “до побачення”.

Що ти можеш зробити, аби допомогти нужденним?

“Що ти відчуваєш?” — запитала мама дорогою додому.

“Щось дуже добре! — сказав Домінік. — А з іншого боку... не дуже”.

У мами був здивований вигляд. “А чому “не дуже?”

“Від вигляду всієї тієї їжі я зголоднів! Можна ми пообїдаємо, коли прийдемо додому?”

Мама усміхнулася. “Авжеж! Такий старанний трудівник, як ти, теж потребує їжі”.

Домінік також усміхнувся. У нього в серці були добрі почуття, тому що він комусь сьогодні допоміг. ●